

Doods geheim

Robert Bryndza bij Boekerij:

Het meisje in het ijs
De stalker in de nacht
Donker water
Laatste adem
Koud bloed
Doods geheim

Robert Bryndza

Doods geheim

Om de perfecte moord te plegen,
heb je de perfecte dekmantel nodig

ISBN 978-90-225-8672-3
ISBN 978-94-023-1288-1 (e-book)
NUR 330

Oorspronkelijke titel: *Deadly Secrets*
Vertaling: Jan Mellema
Omslagontwerp: DPS Design & Prepress Studio, Amsterdam
Omslagbeeld: Henry Steadman
Zetwerk: Text & Image, Assen

© 2018 Robert Bryndza
© 2020 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Riky en Lola

De mens is het minst zichzelf wanneer hij uit eigen persoon spreekt. Geef hem een masker, en hij spreekt de waarheid.

– Oscar Wilde

Het was al laat op kerstavond toen Marissa Lewis op station Brockley uit de trein stapte en zich in de beschonken menigte liet meevoeren naar de voetgangersbrug. De eerste sneeuwvlokken dwarrelden traag door de lucht. Iedereen was vol drank en warme gevoelens en wilde zo snel mogelijk naar huis om van de kerstdagen te gaan genieten.

Marissa was een beeldschone vrouw. Ze had gitzwart haar, diepbloauwe ogen en een perfect figuurtje, en ging er prat op het soort meisje te zijn waarvoor je moeder je vroeger waarschuwde. Ze was op weg naar huis en kwam van een nachtclub in Londen, waar ze als danseres werkte. Ze droeg een lange zwarte vintage jas met een opvallende bontkraag, had zich zwaar opgemaakt, met valse wimpers, knalrode lippenstift en bleke poeder op haar gezicht. Toen ze bij de trap van de brug kwam, draaiden twee jongemannen die iets hoger op de trap liepen zich om en keken verlekkerd naar haar. Ze volgde hun blikken en zag dat haar jas van onderen openhing, waardoor haar kousen en jarretels te zien waren, kleding die ze voor haar burleske act droeg. Ze bleef staan om de grote koperen knopen dicht te maken. De andere treinreizigers stroomden langs haar heen.

‘Ik hoop dat dat nepbont is,’ mompelde een stem achter haar. Marissa keek achterom en zag een magere jonge vrouw en haar al net zo magere vriend. Ze droegen allebei een aftandse winterjas, en het lange haar van de vrouw was vettig.

‘Ja hoor, het is nep,’ bezwoer Marissa haar. Met een brede glimlach probeerde ze de leugen te maskeren.

‘Volgens mij is het echt,’ zei de vrouw. Haar vriendje bleef met open mond staan kijken toen hij een glimp van de jarretels opving.

‘Frank!’ riep ze hem tot de orde. Ze trok hem mee, verder de trap op.

Marissa’s bontkraag was wel degelijk echt. Ze had de jas voor een prikje in een vintageshop in Soho gekocht, samen met de beautycase die ze bij zich had.

Ze liep verder naar boven en stak de voetgangersbrug over. Beneden glansden de rails in het licht van de maan, en op de daken vormde zich een dun laagje sneeuw. Toen ze bijna aan de andere kant was, zag ze dat de twee jongemannen hun pas hadden ingehouden en boven aan de trap stonden te wachten. Haar hart begon sneller te slaan.

‘Kan ik je helpen?’ vroeg de langste van de twee. Hij bood haar zijn arm aan. Het was een knappe vent, met rood haar en blozende wangen. Hij droeg een driedelig pak en een lange beige winterjas. Zijn lichtbruine leren schoenen waren glanzend gepoetst. Zijn wat kleinere metgezel was bijna identiek gekleed, maar was minder knap dan zijn vriend.

‘Dat is niet nodig,’ zei ze.

‘Het is glad, hoor,’ zei hij. Hij stak zijn arm onder de hare door. De twee jongens versperden haar de doorgang. Ze keek hem even aan en besloot dat het misschien makkelijker was om zijn hulp te accepteren.

‘Dank je,’ zei ze, en ze pakte zijn arm. Toen zijn vriend haar beautycase wilde pakken, schudde ze glimlachend haar hoofd. Het strooizout knarste onder hun voeten terwijl ze de trap afdaalden met Marissa tussen hen in geklemd. Ze stonken naar bier en sigaretten.

‘Ben je mannequin?’ vroeg de langste van de twee.

‘Nee.’

‘Wat betekent M.L.?’ vroeg de ander, wijzend op de letters die op het tasje stonden.

‘Dat zijn mijn initialen.’

‘O ja? Hoe heet je dan?’

‘Ik ben Sid, en dit is Paul,’ zei de langste. Grijnzend ontblootte Paul zijn grote gele tanden. Toen ze onder aan de trap kwamen,

bedankte ze hen en trok haar arm terug. ‘Zin om wat te gaan drinken?’ vroeg Sid.

‘Nee bedankt, ik ga naar huis,’ zei Marissa. De jongens versperden haar nog steeds de doorgang, terwijl een stroom voetgangers hen passeerde. De twee bleven afwachtend staan om te kijken wat er zou gebeuren.

‘Kom op, het is Kerstmis,’ zei Sid. Marissa deed een stap opzij, waardoor de andere reizigers tussen hen door liepen. ‘Kunnen we je anders misschien een lift geven?’ probeerde hij. Hij duwde passanten aan de kant om dichterbij haar te komen. Paul volgde zijn voorbeeld en schoof een jonge vent opzij. Met een wazige blik keek hij uit zijn donkere kraalooogjes.

‘Nee, jongens, ik moet echt naar huis, maar bedankt voor het aanbod. En prettige kerstdagen.’

‘Weet je het zeker?’ vroeg Paul.

‘Ja, echt.’

‘Mogen we even met je op de foto?’ vroeg Sid.

‘Wat?’

‘Gewoon een selfie met ons drieën. Je bent een mooie meid, en dan hebben wij iets om naar te kijken als we ’s nachts eenzaam in ons koude bedje liggen.’

De manier waarop ze naar haar staarden deed Marissa aan wolven denken. Hongerige wolven. Ze kwamen elk aan een kant van haar staan en bogen allebei hun hoofd naar haar toe. Ze voelde dat er een hand op haar kont werd gelegd. Sid bracht zijn iPhone in stelling en nam een selfie, en nog een. Zijn vingers kropen nu tussen haar billen.

‘Geweldig,’ zei ze, terwijl ze zich van hen losmaakte. Ze lieten haar de foto zien. Ze stond er met opengesperde ogen op, maar ze zag er minder bang uit dan ze zich had gevoeld.

‘Je ziet er echt fantastisch uit,’ zei Sid. ‘Kunnen we je echt niet overhalen om iets te gaan drinken?’

‘We hebben wodka en Malibu en wijn,’ zei Paul.

Marissa draaide haar hoofd en zag dat er nog een paar mensen aankwamen. Ze keek de twee kerels weer aan en forceerde een

glimlachje. ‘Sorry, jongens. Vanavond niet.’ Ze keek omhoog naar een van de beveiligingscamera’s die in een plastic behuizing boven hen hing. De twee volgden haar blik, leken de hint te snappen en liepen weg.

‘Wat een omhooggevallen trut,’ hoorde ze Paul zeggen. Opgelucht leunde ze tegen de balustrade. Ze zag dat de twee naar een auto liepen, maar sloeg haar ogen neer toen ze achteromkeken. Ze hoorde hen lachen, portieren werden dichtgesmeten, en de motor werd gestart. Marissa merkte pas dat ze de hele tijd haar adem had ingehouden toen de auto optrok en wegreed.

Ze liet de lucht uit haar longen ontsnappen terwijl de laatste paar treinreizigers de trap af kwamen. Bovenaan stonden een lange knappe man van begin vijftig en zijn vrouw, die lijkbleek zag.

‘Shit,’ prevelde Marissa. Snel liep ze naar een van de kaartjesautomaten, waar ze strak naar het scherm keek.

‘Marissa! Ik zie je wel!’ zei de vrouw. Haar stem klonk zwaar door de drank aangetast. ‘Ik zie je wel, hoer!’ De vrouw stommelde de trap af.

‘Jeanette!’ riep de man.

‘Laat ons met rust,’ schreeuwde de vrouw, die nu bij Marissa was gekomen en vlak voor haar bleef staan. Ze hield haar lange uitgestoken vinger voor Marissa’s gezicht. ‘Blijf bij hem uit de buurt!’

Haar ogen waren bloeddorlopen, haar gezicht was rood en opgezwollen, en haar rode lippenstift was in de rokersrimpels om haar mond uitgelopen.

‘Jeanette!’ siste de man. Hij liep op haar af en trok haar naar achteren. Hoewel de echtelieden ongeveer even oud waren, zag de man er met zijn doorgroefde gelaat nog goed uit, wat Marissa eraan herinnerde dat de tijd voor mannen minder genadeloos is.

‘Ik doe mijn best om uit de buurt te blijven, maar we wonen bij elkaar in de straat. Het is bijna niet te voorkomen dat we elkaar zo nu en dan tegenkomen,’ zei Marissa met een glimlachje.

‘Je bent een bitch!’

‘Heb je weer in de kroeg gezeten, Jeanette?’

‘Ja!’ beet ze Marissa toe. ‘Met mijn eigen man.’

‘Jij lijkt minder aangeschoten, Don. Ik had verwacht dat jij het flink op een zuipen zou hebben gezet, omdat je het anders niet meer met haar uithoudt.’

Jeanette hief een hand om Marissa een klap in het gezicht te geven, maar Don hield haar tegen. ‘Nou is het mooi geweest. Waarom kun je niet eens een keertje je mond houden, Marissa? Je ziet toch dat ze niet helemaal honderd procent is?’ zei hij.

‘Praat verdomme niet over me alsof ik er niet bij ben,’ zei Jeanette met dubbele tong.

‘Kom, we gaan,’ zei hij. Hij leidde zijn vrouw weg, bijna alsof ze een gehandicapte was.

‘Godvergeten hoer,’ mompelde Jeanette.

‘Niemand heeft me ooit voor seks betaald!’ schreeuwde Marissa. ‘Vraag maar aan Don!’

Hij draaide zich met een treurig gezicht om. Ze wist niet of hij verdrietig was doordat zijn vrouw weer eens dronken was, of vanwege zichzelf. Hij leidde Jeanette naar een auto die in de straat geparkeerd stond en hielp haar met instappen. Toen ze wegreden, deed Marissa haar ogen dicht en dacht aan hem. Al die keren dat hij ’s avonds laat bij haar had aangeklopt, wanneer haar moeder sliep, en ze samen naar haar slaapkamer slopen. Zijn warme lijf tegen haar huid wanneer ze de liefde bedreven...

Toen ze haar ogen weer opendeed, zag ze dat ook de laatste treinreizigers waren verdwenen. Ze was alleen. Het sneeuwde inmiddels behoorlijk, en de vlokken werden gevangen in het heldere licht van de lantaarnpalen die bij de uitgang stonden. Marissa verliet het station en liep rechtsaf Foxberry Road in. Kerstbomen flonkerden in de huizen, en de stilte op straat werd slechts doorbroken door het geknars van de sneeuw onder haar voeten.

Aan het eind boog de weg scherp naar rechts en begon Howson Road, een straat met rijtjeswoningen. Ze aarzelde. Het was een donker stuk. Veel lantaarns deden het niet; er brandden er maar twee over een afstand van vijfhonderd meter. Ze had hier eigenlijk tegelijk met andere treinreizigers langs willen lopen; er waren altijd wel een paar mensen die dezelfde kant op moesten, en dat

maakte de wandeling veiliger. Maar Jeanette en de twee engerds bij het station hadden haar opgehouden.

Marissa liep snel van lichtbron naar lichtbron langs de donkere steegjes en onverlichte ramen. Ze was opgelucht toen ze Coniston Road bereikte, want daar was het wel goed verlicht, dankzij de school die aan het eind stond. Ze ging linksaf, liep langs het schoolplein en stak de straat over, naar haar huis. Het hek kraakte toen ze het opendeed. Er brandde geen licht in huis, en de kleine voortuin was in schaduwen gehuld. Ze had haar sleutel al gepakt en wilde die net in het slot steken toen ze een zachte plof achter zich hoorde.

‘Jezus! Je laat me schrikken, Beaker,’ zei ze toen ze de donkere, slanke kat op de afvalcontainer naast het hek zag zitten. Ze liep naar hem toe en tilde hem op. ‘Kom. Buiten is het veel te koud.’ Beaker begon te spinnen en keek haar met zijn diepgroene ogen aan. Ze drukte haar gezicht in zijn warme vacht. De kat liet zich dat even welgevallen, maar probeerde zich al snel los te wurmen. ‘Goed dan, ouwe vlooiënbaal.’ De kat sprong op de grond en rende door een opening in de haag naar de aangrenzende tuin.

Toen Marissa haar sleutel nogmaals in het slot wilde steken, hoorde ze het hek achter haar piepen. Ze verstijfde van schrik. Er klonk een zacht schrapend geluid, en daarna het geknars van voeten in de sneeuw. Langzaam draaide ze zich om.

Een gestalte in een lange zwarte trenchcoat stond achter haar. Het gezicht ging verscholen achter een gasmasker van glimmend zwart leer, dat het hoofd strak omsloot, met twee grote ronde kijk-gaten van glas. Het zuurstoffilter hing bijna op de borst. De figuur droeg zwarte handschoenen, en in de linkerhand zag ze een lang, dun mes.

Marissa probeerde alsnog haar sleutel in het slot te steken, maar de gestalte dook op haar af, pakte haar bij de schouder en drukte haar wild met haar rug tegen de deur. Metaal blikkerde, en bloed spoot tegen de kijkgaten van het masker.

Haar tasje viel op de grond. Ze bracht haar handen naar haar hals en merkte aan de bijtende pijn dat haar keel was opengesne-

den. Ze probeerde te gillen, maar bracht alleen een gorgelend geluid voort, en bloed stroomde in haar mond. Ze hief haar handen toen de figuur nogmaals uithaalde en het mes door twee vingers en de stof van haar jas gleed, in haar onderarmen. Ze hapte tevergeefs naar lucht en bracht alleen maar rochelende geluiden voort. Bloed spatte in het rond. Haar belager greep haar bij haar haar, sleepte haar over het pad en beukte haar met haar gezicht tegen de bakstenen hekpaal. Haar gezicht explodeerde van de pijn, en ze hoorde bot kraken.

Marissa begon te kokhalzen. Omdat haar longen met bloed waren gevuld, kreeg ze vrijwel geen lucht meer. Bijna afstandelijk keek ze naar deze onbekende, die haar nu bij het hek weg sleurde, de tuin door. Even leek haar belager onderuit te gaan, maar dat gebeurde niet. Met beide handen hief de dreigende gestalte het mes en bracht het met kracht naar beneden, in haar keel en nek. Terwijl haar bloed de sneeuw rood kleurde en het leven uit haar stroomde, dacht Marissa dat ze de ogen achter de grote kijkgaten herkende.

De wekker van inspecteur Erika Foster ging om zeven uur, en van onder het dekbed verscheen een magere bleke arm, die het alarm uitzette. Het was donker en koud in haar slaapkamer, en het licht van de straatlantaarns scheen door de flinterdunne rolgordijnen die ze al drie jaar lang van plan was te laten vervangen maar waar ze de huurbaas nooit over had aangesproken. Ze draaide zich om, schoof het dekbed van zich af en schuifelde naar de badkamer, waar ze douchte en haar tanden poetste.

Pas toen ze zich had aangekleed en haar mobieltje, portemonnee en legitimatiebewijs bij zich had gestoken, bedacht ze dat het eerste kerstdag was en dat ze door commissaris Paul Marsh voor de lunch was uitgenodigd.

‘Shit,’ zei ze. Ze ging op het bed zitten en streek met een hand door haar korte blonde haar. ‘Shit.’

De meeste rechercheurs zouden zich vereerd hebben gevoeld als ze door de commissaris waren gevraagd om met de kerst bij hem en zijn gezin te komen lunchen, maar de relatie tussen Erika en Marsh was... gecompliceerd.

Erika had net een schokkende zaak afgesloten. Een jong stel had een reeks moorden gepleegd, en tot overmaat van ramp hadden ze de twee dochttertjes van de commissaris ontvoerd, waarbij Marsh’ vrouw Marcie was aangerand. De politie had een groot-scheepse klopjacht op touw gezet. Door Erika’s kordate optreden waren de twee meisjes gered, en ze begreep dat Marsh en Marcie haar hadden uitgenodigd om haar te bedanken. Zelf zou ze de zaak het liefst zo snel mogelijk achter zich laten om door te gaan met haar leven.

Erika stond op, deed haar kleerkast open en liet haar blik langs

de overzichtelijke hoeveelheid kleren gaan die daar hingen. Bijna uitsluitend werkkleding. Tussen de netjes opgehangen zwarte broeken, truien en witte blouses vond ze een blauw mouwloos jurkje. Ze hield het hangertje onder haar kin en bekeek zichzelf in de spiegel boven haar kaptafel. Ze was een meter tachtig lang, had prominente, hoge jukbeenderen, grote groene ogen, en haar korte blonde haar stond in vochtige plukken rechtovereind. 'Jezus, wat ben ik mager,' zei ze. Haar lichaam had ooit fraaiere rondingen gehad. Ze keek naar de foto van haar overleden man, Mark, die op de kaptafel stond. 'Wie moet er nog op de calorieën letten? Als weduwe hoef je niet meer bang te zijn voor vetrolletjes...' Ze schrok van haar eigen sarcasme. 'Sorry,' zei ze.

Mark was ook politieman geweest. Erika, Marsh en Mark hadden samen op de opleiding gezeten, maar Mark was ruim twee jaar geleden tijdens een inval in een drugspand om het leven gekomen. De foto van Mark was genomen in het huis in Manchester waar ze vijftien jaar hadden gewoond. De zon scheen naar binnen en viel op zijn gemillimeterde blonde haar, waardoor het leek of hij een gouden aureool om zijn hoofd had. Hij had een aantrekkelijk gezicht, en zijn lach was warm en aanstekelijk.

'Ik weet niet wat ik tegen Marsh en Marcie moet zeggen... Ik wil gewoon de bladzijde omslaan en verdergaan, zonder gedoe.'

Mark keek haar grijnzend aan.

'Wat een gedoe altijd, de kerst, hè? Is het te laat om het af te zeggen?'

Ja, leek zijn grijns te zeggen. Kom op, Erika, schouders eronder. Je doet je best maar.

'Je hebt gelijk, ik kan het nu niet meer afzeggen... Vrolijk kerstfeest.' Ze legde een vinger op haar lippen en drukte die tegen het glas.

Erika liep naar de kleine woonkamer met open keuken, die spaarzaam was ingericht met een bankje, een televisie en een halflege boekenkast. Op de magnetron stond een klein plastic kerstboompje. In voorgaande jaren had ze het ding altijd op de tv gezet, maar sinds de komst van de flatscreen kon ze het boompje alleen

maar met goed fatsoen op de magnetron kwijt. Ze zette de koffiemachine aan en deed de gordijnen open. Het parkeerterrein en de weg erachter waren met een dikke laag sneeuw bedekt, die onder het licht van de lantaarns oranje kleurde. Er waren geen auto's of voetgangers te zien, en ze had het gevoel dat ze de enige mens op aarde was. Een windvlaag blies over het terrein en joeg een wolk stuifsnieuw naar de opgehoopte massa die zich bij de muur van het parkeerterrein verzameld had.

Haar vaste telefoon begon te rinkelen toen ze een kop koffie inschonk. Snel liep ze naar de hal om op te nemen, tegen beter weten in hopen dat de lunch werd afgeblazen. Het was Edward, de vader van Mark.

'Heb ik je uit bed gebeld, moppie?' zei hij met zijn warme Yorkshire-accent.

'Nee, hoor, ik ben al op. Vrolijk kerstfeest.'

'Ja, jij ook vrolijk kerstfeest. Is het koud daar in Londen?'

'Er ligt sneeuw,' zei ze. 'Het komt nauwelijks tot je enkels, maar de kranten zullen er wel weer vol van staan.'

'Hier ligt ruim een meter. En in Beverley ligt nog meer.' Hij klonk broos en gespannen.

'Kun je het wel warm houden?'

'Ja, hoor. Ik heb de kachel aangestoken, en ik laat hem de hele dag branden. Kan mij wat schelen. Jammer dat we elkaar niet zullen zien.'

Dat stak. Ze voelde zich schuldig. 'Na oud en nieuw kom ik zeker een keer langs. Ik heb wat vrije dagen opgespaard.'

'Moet je vandaag werken?'

'Vandaag niet. Paul Marsh heeft me uitgenodigd om bij hem thuis te komen lunchen. Na alles wat hij en zijn vrouw en kinderen hebben doorgemaakt, vond ik dat ik niet kon weigeren.'

'Wie zei je?'

'Paul. Paul Marsh...'

Het was even stil. 'Ach ja, natuurlijk. De jonge Paul. Heeft hij die Ford Cortina al verkocht?'

'Wat?'

‘Hij zal er wel niet veel voor krijgen. Een roestbak is het. Je kunt zo met je vinger een gat in de carrosserie prikken.’

‘Edward, waar heb je het over?’ zei Erika. Marsh had ooit een rode Ford Cortina gehad, maar dat was jaren geleden, ergens in het begin van de jaren negentig.

‘Ach ja, natuurlijk. Wat stom van me... Ik heb vannacht niet zo goed geslapen. Hoe gaat het met ze, na die toestand?’

Erika wist niet wat ze moest zeggen. Ze draaide het telefoonsnoer om haar vingers. Edward liep tegen de tachtig, maar was altijd goed bij de tijd geweest.

‘Het is nog te kort geleden. Ik heb ze niet meer gezien sinds...’

Op de achtergrond hoorde ze een fluitketel.

‘Doe ze de groeten.’

‘Zal ik doen.’

‘Ik moet ophangen, moppie. Ik ga theezetten; ik ben nog niet helemaal wakker. En daarna ga ik mijn cadeautjes uitpakken. Doe rustig aan, en fijne kerstdagen.’

‘Edward, gaat het wel goed met je?’ wilde ze zeggen, maar hij had al opgehangen.

Ze staaarde naar de telefoon en liep toen naar het raam. Aan de overkant stond een groot, weelderig victoriaans herenhuis, en net als de andere huizen in de straat was het verbouwd tot appartementen. Hier en daar was het licht aan, en ze zag achter een van de ramen een stel met twee kleine kinderen die bij een grote kerstboom hun cadeautjes openmaakten. Buiten schuifelde een vrouw in een dikke winterjas over het trottoir, haar hoofd gebogen tegen de voortjagende sneeuw. Ze trok een zwart hondje aan een riem achter zich aan. Erika liep terug naar de telefoon, nam de hoorn van de haak en legde die toch weer neer.

Tegen elfen verliet Erika haar flat. Het was flink gaan sneeuwen, en doordat alle winkels dicht waren, had de dag iets dromerigs. Een paar kinderen waren aan het sneeuwballen gooien.

Ter hoogte van station Crofton Park was het inmiddels zo druk

op de weg dat het verkeer geleidelijk tot stilstand kwam. Piepend veegden de ruitenwissers de droge sneeuw van de ruit. Een eindje verderop zag ze het blauwe zwaailicht van een politieauto, waardoor haar humeur iets opklaarde, want daardoor dacht ze aan haar werk. Het verkeer kroop vooruit, en nadat ze Crofton Park School voorbij was, zag ze dat een van de zijstraten met politielint was afgezet. Twee politieauto's blokkeerden de doorgang. Brigadier John McGorry was in gesprek met twee agenten die bij het wapperende lint stonden. Toen Erika stopte en toeterde, keken ze op.

‘Wat is er aan de hand?’ riep Erika nadat ze haar raampje had opgedraaid. Ze negeerde de sneeuw die naar binnen waaide.

McGorry trok de kraag van zijn lange zwarte jas omhoog en liep snel naar haar toe. Hij was een knappe vent van rond de vijftwintig, met donker haar dat in lokken voor zijn gezicht hing. Hij had een gladde, bleke huid, en zijn wangen waren rood van de kou. Toen hij bij haar auto kwam, streek hij met een gehandschoende hand zijn haar naar achteren. ‘Vrolijk kerstfeest, chef. Op weg naar iets gezelligs?’ vroeg hij. Het ontging hem niet dat ze zich had op-gemaakt en oorbellen droeg.

‘Lunchafspraak... Wat is er aan de hand?’

‘Een jonge vrouw is voor haar huis neergestoken. De dader is helemaal door het lint gegaan. Overal zit bloed,’ zei hij hoofdschuddend. Het verkeer kwam weer in beweging, en hij deed een stap achteruit omdat hij verwachtte dat Erika zou weggrijden. ‘Een prettige lunch gewenst. Ik had gehoopt dat mijn dienst al achter de rug zou zijn. Hebt u morgen dienst?’

‘Welke inspecteur heeft vandaag dienst?’

‘Peter Farley, maar die zit bij een driedubbele steekpartij in Catford. Kennelijk blijft iedereen elkaar ook met de kerst gewoon afs-lachten.’

De auto voor haar trok op, en een busje dat achter haar stond toeterde. Erika bedacht dat ze veel meer zin had in een bloederige plaats delict dan in een kerstlunch met Marsh. Het busje achter haar toeterde nog een keer. Ze schakelde en parkeerde de auto op

het trottoir, waardoor McGorry van schrik achteruitsprong. Ze pakte haar legitimatiebewijs en haar jas en stapte uit. 'Laat me de plaats delict eens zien,' zei ze.

Erika liet haar legitimatiebewijs zien, waarna ze met McGorry onder het politielint door dook. Ze liepen de straat in, langs slecht onderhouden huizen. Bewoners waren in ochtendkleding naar buiten gekomen en keken nieuwsgierig naar de politieafzetting aan het eind van de straat. Ook aan de andere kant hielden geüniformeerde agenten de wacht bij een afzetting met politielint.

Het kostte Erika moeite om McGorry bij te houden. Ze merkte dat de hoge hakken die ze voor haar lunchafspraak had aangetrokken weinig grip op het ijzige trottoir boden. Ze zou liever willen dat het zo warm was dat ze haar schoenen kon uittrekken en op blote voeten verder kon.

‘Het komt wel heel slecht uit dat we uitgerekend vandaag de straat moeten afzetten. Ze hebben al mensen moeten wegsturen die bij hun familie op bezoek gingen...’ Hij keek achterom en zag dat Erika steun zocht bij een muur en zich voorzichtig schuifelend voortbewoog.

‘Wat?’ zei ze toen ze bij hem kwam en zag dat hij naar haar stond te kijken.

‘Niks. U bent op hoge hakken,’ zei hij.

‘Goed speurwerk, rechercheur.’

‘Nee, echt, het staat u goed. Ik bedoel, chic, echt heel goed...’

Erika mompelde afkeurend en wilde verder lopen, maar gleed uit. McGorry kon haar nog net vastpakken. ‘Wilt u dat ik u een arm geef?’ vroeg hij. ‘Het huis is nog een stukje verderop.’

‘Niet echt, maar misschien gaat het zo dan wel sneller. En ik heb geen zin om onderuit te gaan in het bijzijn van onze geüniformeerde collega’s.’

Ze pakte zijn arm, en samen liepen ze in een bedaard tempo verder.

‘Ik heb ook een keer hoge hakken aangehad,’ zei McGorry.

‘Echt?’

‘Naaldhakken van vijftien centimeter. Toen ik nog op de opleiding in Hendon zat, deden we een kerstshow voor het goede doel. Ik speelde Lady Bracknell in *The Importance of Being Earnest*.’

Ondanks haar irritatie kon Erika een glimlach niet onderdrukken terwijl ze over het gladde trottoir voortschuidde. ‘Vijftien centimeter? Maar Lady Bracknell is toch een stijve, traditionele oude victoriaanse dame?’

‘Ik heb schoenmaat zevenenveertig. Het waren de enige schoenen met hakjes die er in mijn maat waren,’ zei hij, wijzend op zijn grote schoenen.

‘Hoeveel geld hebben jullie toen ingezameld?’

‘Vierhonderddrieënzeventig pond vijftig...’

‘Laat dan eens horen. Doe eens een stukje Lady Bracknell voor me,’ zei Erika.

‘Een hándtas?’ zei hij met een geaffecteerd upperclass oude-vrouwenstemmetje.

Erika glimlachte hoofdschuddend en zei: ‘Goed dat je toen niet meteen een carrièreswitch hebt gemaakt.’

Ze liet zijn arm los toen ze bij een rijtjeshuis aan het eind van de straat kwamen dat met politielint was afgezet. Een laag muurtje en een hoge, besneeuwde haag onttrokken de voortuin aan het zicht, en door het openstaande hek zagen ze medewerkers van de forensische dienst in hun blauwe papieren wegwerpoveralls.

De agente die bij het lint op wacht stond tuurde naar Erika’s ID. ‘Er is al een inspecteur ingeschakeld. Hij heeft vertraging. Een steekpartij in...’ begon ze.

‘Nou, hij is er nog niet, en ik wel,’ zei Erika.

De agente knikte en tilde het lint omhoog. Ze liepen naar het busje van de forensische dienst dat op het trottoir stond. Een andere geüniformeerde agente, een streng uitzierende vrouw van middelbare leeftijd met een neuspiercing en gemillimeterd grijs haar,

gaf hun elk een papieren overall. Ze trokken hun jas uit en legden die op het busje.

‘Godsamme, wat is het koud,’ zei McGorry. Snel trok hij de overall aan over zijn dunne kleren.

‘Het was vannacht min twaalf,’ zei de agente.

Erika hield zich aan het busje vast, balanceerde op één voet en trok de overall aan, maar haar linkerhak bleef haken, waardoor de broekspijp scheurde. ‘Shit!’

‘Die gooi ik wel weg. Hier hebt u een andere,’ zei de agente. Ze gaf Erika een nieuwe overall. Toen Erika hem aan wilde trekken, overkwam haar hetzelfde. ‘U kunt beter platte schoenen dragen, vooral op een dag als vandaag,’ zei de agente.

Erika keek haar nijdig aan, en McGorry keek discreet een andere kant op toen ze een derde overall kreeg. Deze keer lukte het haar om het pak aan te trekken. Ze ritste de overall dicht, en allebei deden ze de capuchon op. Daarna trokken ze hoesjes over hun schoenen, wat Erika lastig vond, maar toen ze eenmaal zover waren, liepen ze naar het hek en betraden het krappe voortuintje.

Isaac Strong, de forensisch patholoog, was in de kleine ruimte met twee assistenten aan het werk. Hij was een lange, magere man van begin veertig. Zijn v-vormige haarlijn stak onder de capuchon van zijn overall uit. Hij had lange, dunne wenkbrauwen, wat hem een komische uitstraling verschafte.

Onder het raam van de erker lag een jonge vrouw op haar rug. Ze zat onder het bloed. Haar lange zwarte jas lag open. Door de nachtelijke vrieskou had haar bloed de consistentie van donkerrood sorbetijs gekregen. Haar keel was doorgesneden, en op die plek had het meeste bloed zich verzameld, in een plas onder haar. Haar dunne groene strapless jurk was met bloed doorweekt, en doordat het kledingstuk aan de zijkant gescheurd was, waren haar zwarte kousen en jarretels te zien. Het erkerraam zat onder de bevroren bloedspetters.

‘Goedemorgen, en prettig kerstfeest,’ zei Isaac hoofdschuddend. Zijn begroeting bleef ongemakkelijk in de lucht hangen. Erika keek naar het gezicht van de jonge vrouw. Er lag een angstige uit-